

Arrest

nr. 149 377 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn en die handelt in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Djenabou DIALLO, op 2 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op arrest nr. 145 277 van 11 mei 2015 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 mei 2012 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 29 januari 2010 op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing betreft de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat ze hier naar school gaat. Dit kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene haalt verder de onrustige en zorgenbarende situatie in het land van herkomst aan. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat de situatie in Guinee onrustig en zorgenbarend is, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat haar moeder en zus in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De vader van betrokkene heeft ook een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan bijgevolg met haar vader mee naar Guinee. Hierdoor kan het argument dat betrokkene niemand meer zou hebben in het land van herkomst om voor betrokkene te zorgen, niet aanvaard worden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog een zus en tante heeft in Guinee.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Wat het aangehaalde art. 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient opgemerkt te worden dat wij niet beweren dat betrokkene gescheiden moet worden van haar ouders. Immers de vader van betrokkene heeft ook een bevel gekregen om terug te keren naar het land van herkomst. Het staat de moeder van betrokkene vrij hen te vergezellen naar Guinee. Hierdoor vormt dit element geen buitengewone omstandigheid.”

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt eveneens op 24 mei 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing betreft de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder haar bevoegdheid heeft, of van haar gemachtigde, wordt aan

D.F. (...)

bevel gegeven de genaamde D.D.

nationaliteit: Guinee

geboren op 29.01.1998 (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

art 7,1, 1° niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”.

2. Over de gegrondheid.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *“Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, Schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting, overmacht en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schending van art 3 en 8 van het EVRM, schending van het Verdrag New Vork dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat de aangevochten beslissing stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Dat de moeder van de minderjarige van een verblijfsvoordeel geniet.

Dat haar minderjarige dochter met haar samenwoont.

Dat elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, als een prangende humanitaire situatie moet worden beschouwd.

Dat aangezien de situatie van verzoekende partij, deze zeker moet worden beschouwd als « een prangende humanitaire situatie ».

Dat gezien de elementen van het dossier, de principes van de artikelen 3,4,5,6 en 9 van het Verdrag van New Vork dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind in aanmerking komen.

Dat er de nadruk moet worden gelegd op het feit dat het een recht is voor een kind om samen met zijn ouders te kunnen leven.

Dat het kind samen met zijn moeder leeft.

Dat artikel 9.1 van het Verdrag van New York dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind dat zoals volgt luidt: ". De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. "moet worden in acht genomen.

Dat kinderen van hun ouders scheiden ook een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM is.

Dat het recht op privé- en gezinsleven gewaarborgd is door artikel 8 van het EVRM.

Dat artikel 8 van het EVRM het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duldt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving.

Dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84., p 277; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E., 1996, p 755).

Dat uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekende partij zich in een algemene prangende humanitaire situatie bevindt en dat Juffrouw [D.D.] als minderjarige behoort tot een bijzondere kwetsbare groep.

Dat haar verwijdering dus in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder artikel 3 en 8 van het EVRM.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij rekening heeft gehouden met bovenaangehaalde elementen.

Dat de bestreden beslissing zowel de principes van het verdrag van New-York als deze van artikel 8 en artikel 3 van het EVRM schendt.

Dat er een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, evenals een schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting ontstaan is door deze manier van handelen.

Dat er met belangrijke elementen geen rekening werd gehouden.

Dat de motivatie bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt”.

2.2. De in het middel aangevoerde overmacht wordt niet nader toegelicht. Verder wordt niet toegelicht welk ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan de reeds aangevoerde zorgvuldigheidsplicht werd geschonden door de bestreden beslissingen. Er zijn meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het komt de Raad niet toe te gaan distilleren uit het betoog van verzoekster welk beginsel zij geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag die verzoekster ten behoeve van haar minderjarig kind heeft ingediend, onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. Verzoekster is ervan overtuigd dat de situatie van haar kind een prangende humanitaire situatie vormt en dat ze behoort tot een kwetsbare groep, maar met deze overtuiging kan ze de overwegingen van de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. Voor zover het de bedoeling is van verzoekster om toepassing te verkrijgen van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), waarin sprake is van dergelijke criteria wijst de Raad erop dat deze instructie vernietigd werd bij arrest van de Raad van State van 11 december 2009 met nr. 198.769. De Raad dient op te merken dat hieruit geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.7. Verzoekster acht de artikelen 4, 5 en 6 van het Kinderrechtenverdrag geschonden maar laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen schenden, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.8. Verzoeker acht ook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geschonden maar dit kan niet de pertinentie weerleggen van de overweging in de eerste bestreden beslissing "*dat art. 3 geen directe werking heeft*".

2.9. Verzoekster citeert artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en betoogt dat kinderen van hun ouders scheiden een onmenselijke behandeling is in de zin van artikel 3 EVRM en een schending vormt van artikel 8 EVRM, maar hiermee brengt ze niets in tegen volgende overwegingen in de eerste bestreden beslissing: "*De vader van betrokkene heeft ook een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan bijgevolg met haar vader mee naar Guinee.(...). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog een zus en tante heeft in Guinee. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Wat het aangehaalde art. 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient opgemerkt te worden dat wij niet beweren dat betrokkene gescheiden moet worden van haar ouders. Immers de vader van betrokkene heeft ook een bevel gekregen om terug te keren naar het land van herkomst. Het staat de moeder van betrokkene vrij hen te vergezellen naar Guinee.*"

2.10. De tweede bestreden beslissing vormt geen gedwongen verwijdering en zoals de eerste bestreden beslissing stelt kan verzoekster met haar vader mee naar haar land van oorsprong of met haar moeder waar ze in afwachting van de uitkomst van de aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst wordt ingediend, bij haar zus, tante en vader kan vertoeven of in gezelschap van haar moeder, zodat niet kan gesteld worden zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift dat "*Dat haar verwijdering dus in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder artikel 3 en 8 van het EVRM*".

2.11. Verzoekster kan gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de elementen die ze in haar verzoekschrift aankaart. Verder stelt ze nog dat er geen rekening werd gehouden met belangrijke elementen maar laat ze na te duiden over welk elementen het gaat.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangehaald dat aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA